इत्य् उक्ते भद्रया गत्वा यथावस्तु निवेद्य च
स्नातश् च तद्वयस्याभिस् तत्र 'आनिन्ये विदूषकः । 367
प्राप्तश् च स ददर्श 'अत्र भद्रां मार्गोन्मुखीं चिरात्
निजसद्वतरोः साक्षात् पक्वाम् इव फलश्रियं । 368
सा 'अपि दृष्ट्वा तम् उत्थाय हर्षवष्पाम्बुशीकरैः
दत्तार्घा 'इव बबन्ध 'अस्य कण्ठे भुजलतास्रजं । 369
परस्परालिङ्गितयोस् तयोः स्विदश्रुलाद् इव
अतिपीडनतः स्नेहः सस्यन्दे चिरसंभृतः । 370
अथ 'उपविष्टाव् अन्योन्यम् अवितृप्तौ विलोकने
उभौ शतगुणीभूताम् इव 'उत्कण्ठाम् उदूहतुः । 371
आगतो ऽसि कथं भूमिम् इमाम् इति च भद्रया
परिपृष्टः स तत्कालम् उवाच 'इदं विदूषकः । 372
समालम्ब्य भवत्स्नेहम् आरुह्य प्राणसंशयान्
सुबहून् आगतो ऽस्मि 'इह, किम् अन्यद् वच्मि सुन्दरि । 373
तच् छ्रुत्वा तस्य दृष्ट्वा ताम् अनपेक्षितजीवितां
प्रीतिं काष्ठागतं स्नेहात् सा भद्रा तम् अभाषत । 374
आर्यपुत्र न मे कार्यं सखीभिर् न च सिद्धिभिः,
त्वं मे प्राणो, गुणैः क्रीता दासी च 'अहं तव प्रभो । 375
विदूषकस् ततो ऽवादीत्, तर्ह्य् आगच्छ मया सह
मुक्त्वा दिव्यम् इमं भोगं वस्तुम् उज्जयिनीं प्रिये । 376

Digitized by Google